

ЕФРОСИНА: Ефросина...

МАРИЯ: Ти помниш ли Йоаница, Ефросина?

ЕФРОСИНА: Това си ти... Ти... Дъщерята на Йоаница...

МАРИЯ: Кажи... Какво желаеш, Ефросина? Всичко бих сторила, за да ти доставя малко радост...

/Една сълза се търкулва по старото ѝ лице./

ЕФРОСИНА: Няма какво да желая вече...

/Мария сваля изумрудения пръстен./

МАРИЯ: Искам ли го?

ЕФРОСИНА: Той е твой... твой...

/И внезапно Ефросина загубва сваят./

МАРИЯ: Бедната жена!

ОДЕТ: Възлението я източи...

МАРИЯ: Бързо, Одет, нека я откарат в моята кочия в болницата! Нека се грижат за нея с извънредно усърдие!... И всеки ден да ми съобщават за състоянието ѝ!...

ОДЕТ: Аз мисля, че тя едва ли ще изтрае до вечерта...

МАРИЯ: Никога няма да забравя очите ѝ... Не ви ли напомнят тези очи за прецъфтяла голяма красота... Сега разбирам... Тези очи... Побързайте, Одет.

ОДЕТ: Веднага, мадам.

/Людете на Мария вдигат Ефросина, която се е свързала. Мария влиза в черквата, запалва воденица и пада на колена пред иконата на чудотвореца. Започва да нашепва тихо, като в молитва. Разнася се църковно пееие.

МАРИЯ: Светий чудотворецо Димитрий, закрилнико на моя народ! Пред тебе искам да разкрия своето сърце, за да дам лек на